

V parku za řekou

Jakub Smolík

V parku za řekou byl zakázaný svět,
našich prvních tajných lásek, prvních tajných cigaret
Bylo nám šestnáct a nic jsme nesměli,
a chtěli jsme být přes noc dospělí.
V parku za řekou na lavičce schované,
za nízkým živým plotem tisíckrát si mi řekla ne.
A já se přesto pořád, pořád znovu ptal.
Byla jsi blízko, já byl mnohem dál.

V kapse mě pálil klíč, náš byt byl na pár hodin prázdný.
Já ti to nedokázal říct v parčíku za zdi městských lázní,
první týden prvních prázdnin.

V parku za řekou, pod starým pomníkem vousatého filosofova,
chtěl jsem se stát básníkem.
Znal jsem však málo slov a měl jsem úctu k nim,
a tak tam nestál básník, jenom němý mim

V parku za řekou hledám to ztracené,
Ta svoje proč a kdyby a horký šepot ještě ne.
A znova ptám se, znova ptám se všech.
Kam jsem tak spěchal, k čemu byl ten spěch
A znova ptám se, znova ptám se všech.
Kam jsem tak spěchal, k čemu byl ten spěch